

12. szám.
 Marcz. 21-én 1863.

Megjelenik minden szombaton egy íven sokféle képpel ellátva.
 Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 óra jan.—jul. 3 frt., és három óra
 jan.—mart. 1 frt. 50 kr. — Előfizethetni minden pósthivatalnál és könyvtárnál. —
 Kiadó hivatal: Pest, egyetem-utca 4-ik szám.

XIII. kötet.

H E T I V Á S Á R.

Szép a borju, — elég kövér
 No!.. megveszem 15-ér.
 Hűsz az ára nem adhatom
 Inkább akkor visszahajtom.
 Vissza? —... ugy tehát én megyek
 Isten vele... ugyan kérem
 Mit csinálnak a lengyelek?

Már teéns asszony szépen kérem,
 Ha volna saját testvérem
 Oda nem adnám olcsóbbért.
 Hisz mi az ily szép csirkeért?
 Ha ez drága, bandi legyenek...
 No.. nem tetszik?.. ugyan kérem
 Mit csinálnak a lengyelek?

Hogy ez a lud? három forint.
 Micsoda beszéd az megint!?
 Micsoda beszéd? hisz hallja
 Osztan már azt is sokallja.
 Méreg drága, nem is veszek
 Ludat; — hát mit? réczét — kérem
 Mit csinálnak a lengyelek?

Ah édes ur! kedves reggelt
 Látom már ma korán felkelt:
 Feleségemmel jöttem ki
 Ő valamit akar venni,
 Hol van? ott ni... no én megyek,
 Hová? ujságot olvasni:
 Mit csinálnak a lengyelek?

El kell veszni uram fia!
 Minden olyan méreg drága,
 Egy kis malacz — három forint. —
 Komám asszony — hogy van megint?
 Lassan... orvosságot szedek
 — Bizony drága — ejnye, ejnye,
 Mit csinálnak a lengyelek?

Jancsi hová!?! a piacra,
 Megállj — én is megyek arra,
 Hát az urad felkelt-e már?
 Tyhú régen a Schlafrokba' jár,
 Most valami baja lehet
 Miért?.. nem tudom... igaz te?
 Mit csinálnak a lengyelek?

* * *

Valamint az 1861 és 1862-ki, ugy a folyó évi teljes számu példányokkal folyvást szolgálhatunk.

Servus — lisztet venni megyek
 Mit csinálnak a lengyelek?
 Én meg azt sem tom mit tegyek
 Hát mozognak a lengyelek?
 — Orvos ur itt fáj ha nyelek —

Hogy vannak már a lengyelek?
 Eső lesz — barnák a hegyek,
 Győznek-e már a lengyelek?
 Hová? — hivatalba megyek
 Míg bajlódnak a lengyelek.

T. P.

V E Z É R C Z I K K

a mit akármelyik hirlap bátran átvehet.

Pest, marczius 21-én.

Mit hozza a holnap reggel? azt legbizonyosabban megtudhatunk holnap este. A mit mar mindenki tudja, azt kar volna ismítelnünk, a mit pedig hasznos volna elmondani, azt senki sem tudhatja. Íszrevítlenül haladunk bizonyos pont felí, mely hatarvonalt kípezi kít külön ívszak közöte, mely valasztopont az elhidegülıs ís atmelegedís elvei közöte, melyen a borus sötítsíg ís derüs vilagosag teljes míltanyosagal megosztoznak. Ki ne tudna hova czílozunk?.. Ha nem magyaraznak ís, írta benünket minden hü polgara a hazanak, a ki ilyenkor aranyírben, nathaban ís csuzban s mas hiven ragaszkođo alapotokban szokta szenvednyi. . . . De

nehogy szavaink ellensígés ujsagirok által fıremagyaraztasanak vagyis inkab fılenímeteztesenek, tehat kimondunk vilagosan, hogy holnap lesz az a nap, a mely ha a kalendariumok benünket nem csalatkoznak, az aequinoctiumnak napja, a melyen a nap ís íczaka egymasal kiegyenlítetik. Azontul fogva mindig vilagosab lesz. Hogy lesz-e eső holnap? azt tyukszemeinkel sejténünk, de bizonyosan kimondanunk nem szabad. A ki nem akar megaznyi, maragyon othon, vagy tartson paruplit. Mí megteünk mindent, hogy e nagy napot elírhesünk, mar most a közönsíg kötelesíg eazir praenuralnyi az Üstökösre.

Tallerosy Zebulon.

KÉRÖDZÉS A TUDOMÁNY SZALMÁJÁN.

Semmi hiba, semmi baj! Nem lehet mindig csupán a komoly lapok számára fıolvasásokat tartani a tudomány termében; kell, hogy néha az „Üstökös“-nek ís jusson valami. Ezuttal csakugyan semmi panaszunk.

Hallottunk fıłötte érdekes részleteket arról -a bizonyos kőbányai pinczebeomlásról. Küldöttségi jelentés volt-e, vagy csak az elıadó magánömlendezése, voltaképen nem tudhatjuk; azt azonban meg nem tagadhatjuk tőle, hogy tárgyilagosságban ís számokban nem fukarkodott. Rövid kivonatával ezennel szolgálunk:

Kocsira ültünk, az uton nyul nem szaladt körösztüł, Kőbányára értünk Rumpelles ur tanyájára; oda egy szölıcsősöz vezetett el bennünket; ez a szölıcsősöz 1820-ban szüleetett, római katolikus, másodszor feleséges, első nejétől két, a másodiktól három gyermek atyja,

kék nadrág volt rajta, ís vastag talpu csizma, pörge kalapján fehér kakastoll lengedezett; dolmányát ís nyakravalóját tudományos combinatio után számitva híhetőleg a présházban hagyta. Az iszonyu esemény helyszínére érve, 24 láb mély, fılıl 186, alul 174 kerületü tá-tongó irt találtunk; a rajta volt szölıőnek semmi baja nem történt, fokozatos érését tudományosan észleltük. A légroham, melyet ezen leszakadás a közelpinczékben okozott, egyikböl egy 60 akós hordót két emberen keresztül a fıdibuszszá gyurt 8 láb magas ís 7 láb széles vasajtó elé hengerített; az emberek meghaltak, a hordó életben maradt. Egy tulipiros asztalterítő a konyhából a közel akácza ágaira röpült; ezt az asztalterítőt Rumpelles ur 3 esztendő 4 hónap 2 hét ís egy nap elıtt Ypsilantinál vette a váczı utcában 3 óra 10

perczkor délután 2 ft. 85 kron oszt. értékben. A természettudomány és számtan meg nem határozhatják ugyan egész pontossággal, mi okozhatta ezen beomlást, hanem az érintett szőlőcsősz és egy életben maradt kádárlegény (a két halottal nem beszélhettünk) állításai valószínűknek látszanak, a mennyiben nem lehetetlen, hogy egy roszul bolozott 24 lábnyi ürbe egy nehéz földrétegekből álló tömeg le-süppedjen. Hátra van, hogy a légroham sűrűségét és erőhatását számtanilag kimutassuk. Ez ugyan megközelítőleg sem lehetséges, mert a tényezők egyiket sem ismerjük; számításunknak semmi positiv alapja nincsen, hanem hát odakünn permetezvén az eső, sétálni tehát nem lehetvén, jó lesz időtöltésből egy kicsikét aritmetikázni. (Ez a kicsike közel egy óráig tart; a kik értik, fölöslegesnek tartják; a kik nem értik, rémségesen unatkoznak.) A számítás eredménye, ha a fölállított képlet minden lába nem biczegne, száz hetvennégy fontnyi nyomást mutatna ki egy négyszög lábnyi térre. (Elnök figyelmezteti az előadót, hogy a kiszabott órának vége.) Előadó kijelenti, hogy szerződésre lépett az utána következővel, majd az annyival rövidebbre szabja értekezését, a mennyivel ő megnyújtja. A tudományos vizsgálatból kiderül folytatja rendületlen kitarással, — hogy a hatóságnak pinczeépités-rendőrségi szabályokat kell megállapitnia, és minden be nem szakadt, de netalántán beszakadhatandó pinczéből a gyászos kimulásnak veszedelmében forgó hordókat és kádárlegényeket számüznie.

Egy másik tudós a tudomány nevében protestál a fölállított számtani képlet ellen,

melynek nem lévén biztos alapja, el nem fogadható eredménye.

Előadó kijelenti, hogy tökéletesen osztja az előtte szóló véleményét s e szerént szent lévén a béke, üljön más a cathedrára.

Egy elmés öreg ur, olyan ember hév és sulymérő naplóját ismerteti, kiről azt mondják, hogy örült volt életében. Az öreg ur ezt nem hiszi és a becses manuscriptumot az akademia irattárának ajánlja föl. Annyit megenged mégis, hogy a mű szerzője halála előtt csak másfél évvel kezdett magyarul írni, mihez azon csípős megjegyzést teszi, hogy azért magyarsága nem rosszabb több tudóstársasági tagénál.

Még ez sem minden. Hallottunk igen okos és értelmes léghajózási referade-ot. Bizonyos Kokszevell és Gléser angol csillagvizsgáló urak 35000 lábnyira fölszálltak a nagy semmibe, hogy megnézzék, hány hő fokot mutat a kén-eső, mikor meg van fagyva. Semmit sem mutatott odafönnt, hanem Gléser ur elájult, Kokszevell urnak pedig kezei fagytak el. Legjobban járt az a galamb, a melyik nem esett le, hanem a léghajó párkányán szépen lehozatta magát, aztán piros nyakravalót kapott jutalmul. Egy másik nem tudományos léghajózásról is szolt az értekező, melynél akkorát zökkent a léghajó, hogy a rajta lévő delnök sikoltani sem mertek, sőt mi ennél több, elájulni sem volt bátorságuk. Azt, a nagyon tisztelt angol ladyk ájulása, vagy nem ájulása, sikoltása vagy nem sikoltása mennyiben érdekelheti a tudományos akademiát, mi nem merjük meghatározni.

Gyárfás.

Egy pestinek vidéken lakó barátjához irt leveléből.

Szerencsétlen ember! — már te is író akarsz lenni? — Inkább ugorj a Dunába vagy ha Tiszához közelebb lax, annyira se volna érdemes fáradnod. — Azt kérded tőlem, micsoda keletje van az irodalmi munkáknak? — Hm, barátom, roppant *keletje* van; azaz : még annyira rejlik az ég homályában, hogy a hajnalnak még hire sincs, hogy inkább *nyugotjának* lehetne nevezni. De — „halt Bruder!“ — Egy ágának mégis nagy *kilátása* van, — de csak — ha *orientalista* vagy, reflektálhatsz erre — feltéve hogy

talentommal birsz, t. i. a tatárféle irodalom!! — Ez az egyetlen kiválasztottja a sok meghívottnak. — 1. Concurrentiája nincs, mert ide ritka tehetségű ember kell, a pedig ritka, 2. Kiadó-hivatala *szabad* — ég alatt van, és 3. Ha nem esik is legalább csurog, s ha esik — az eső — nem árt neki ha a csurgó alá kerül!

Eredeti fordítás németből magyarra.

Bringen Sie mir eine Halbe Lager! — Hozzon nekem egy fél tábort?

A kausuk ember a ki egy ötven öles kötéllel lekötözteti magát erősen egy székhez,
s tiz perez mulva kibujik belöle.

Ez gyerekség! Hanem jöjjön ide lapszerkesztőnek, aztán majd ha ott bele kerül a hurokba, abból bujjék ki : — akkor lesz legény a talpán.

Borkoresolyák.

— Mit csinál ez a kausuk ember nyáron, hisz elolvad ha a nagy forróságban producálja magát? — mond annak egyik nézője.

— Hisz akkor az éjszaki tartományokba szokott utazni, jegyzé meg szomszédja.

— De biz, szóla egy harmadik, Egyiptomban is előadásokat, csakhogy ott minden öt másodperczben jégborongatásokat kap.

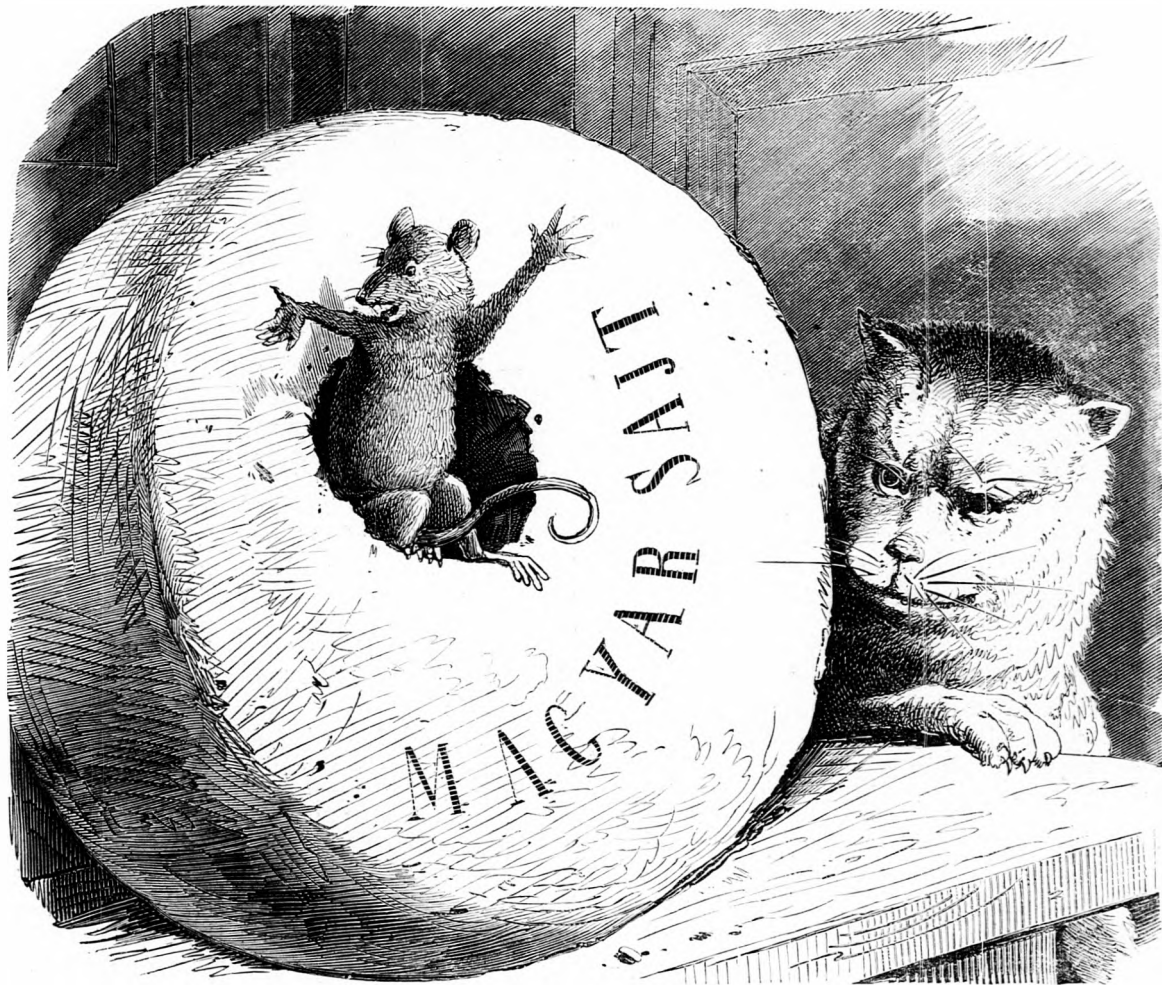
— Thü, de czifra ujság jár a jegyző urhoz — mondja biró a városházán — rajta van egy dobos zászlóval.

— Láttam én is — felelt egyik esküdt — úgy látszik valami új adót hajt be.

— Huzd rá cigány a G. indulót.

— Huznám én uram — felelt a cigány — csak attól félek, hogy holnap én rajtam huzzák.

A vérengzés elleni predikáció.

Higyjétek el atyámfiai, az a orosz szokásuk a macskáknak, hogy ők az egereket megeszik, még a brutális századok maradványa. Ez nem illik a felvilágosult korhoz. Ha a macskáknak valami kifogásuk van az egerek ellen, minek viszik e-t a tettegességek mezejére, mikor szellemi uton is elintézhetnék. Ha mi megrágjuk a sajtot, rágják meg ők is, ha mi bepiszkoljuk a sajtot, piszkolják be ők is, legalább a ki enni akar belőle, majd nagyobb gusztust kap hozzá. De vérengzeni — az nem illik, az ellen mi a polgárosodás nevében protestálunk.

Sakkozás.

A delnő felkért ... és azonnal
Míndketten helyet foglalánk,
Hogy a partie részére vesztve
Tisztában voltam eziránt.
S egy pillanat ... uram teremtom!
Arczom kigyult miként a láng.

— A társaság kíváncsi része
Kandi szemmel figyelt reánk. —
S én totaliter sakk-matt valék
Mielőtt egyet húzhatánk;
Mondhatom pedig ez esemény
Nagyon sajtós és pikánt!

Kelemen Diák.

Borkorcsolyák.

= Poroszországban az egyetemeket kezdik zárogatni. Már aztán a tanoncok nem mehetnek majd egyetembe hanem *egyetemben* fognak menni — Langieviczhez.

= Ki hitte volna, hogy Muszkaországban leend egykor a „szabadság földé”? — pedig úgy van t. i. egy titkos társaság, melynek az a czime.

= A minap egy bajor főbe lőtte magát, hanem pisztolya csak söréttel levén megtöltve csupán bőrét sértette meg imitt-amott. A kórházban az orvos öngyilkossági szándokának okáról tudakozódván, azt mondá, hogy bujában tevő, mivel sok bajor ezüst pénze volt s ezt senki sem akarta elfogadni. — No, az is ritka eset, hogy valaki azért, hogy pénze van, lövi magát főbe.

= „Ló legelt“ (jó reggelt) kis Aladár! mond az új dada kis gyámnokát üdvözölve. De a két éves fiu, kivel szülei soha sem szoktak volt dadogni, a betüserint fogta fel a kérdést s a szerint felelt is :

— „Hisz most nem nem legelhet a ló; még hó van odakinn!“

= Másodikba járt egy iskola-kerülő tanonc; a vizsga után atyja szemügre vevén csupa *hármassoktól* hamzsgó bizonyítványát, mondá a fiúnak : Szép! — lásd fiam, nem mondtam hogy ha szorgalmas leszesz, jövő esztendőre a harmadikba fogsz jární.

= Barátjait vendégelte meg K... neve napján. A fagyalt már régen készen, állott egy nagy edényben; hanem új cselédje levén ki a fagyalathoz nem igen értett, ez, míg a háziasszony a vendégekkel mulatott, a tüze tette. Nem győzván várni az asszony-ságot, bekiált az ajtón : „Kérem nagyságos asszony, forr az eperlé! befőzzem-e azt a göndör laskát (hohlhippen)?

= Midőn 1844 Blackwell „Rudolf of Varosnay“ czimű szomorujáték szerzője Magyarországon volt Döbrentey Gábornál, az utobbi kikocsizott vele tanyájára, ho! a béresek, midőn hallák hogy az idegen ur angol, tátott szájjal bámulták őt. Bementek aztán egy béresnéhez egy köcsög tejre. No mondá D... az asszonynak, tudja-e miért jött ide ez az angol? — leányát akarja nőül venni!

— Ez? — Hát micsoda mestersége van ennek az urnak? kérdé az asszony.

— Hát — semminő! — beutazza a világot csak úgy mulatságból.

— Istenem! szegény! — dehogy adom a lányomat ilyen csavargónak!

= Midőn a nemzeti viselet 1861-ben felkapott, egy magyar ember felment Bécsbe ott letelepült németajku barátja látogatására; hanem azt hívének, hogy a nemzeti ruhát Bécsben demonstrációnak tekintendik, tanácsosnak vélte Geh-rokk és czilinderesen menni. Bezzeg csudálkozott, midőn Bécs utcáiban is találkozott magyar öltözetű hazafiakkal hát még midőn barátja kipödrött bajuszszal s sarkantyu-karika szóval jött eleibe! De még szebben járt, midőn aztán barátjával, — ki egy szót sem tudott magyarul — a kávéházban helyet foglaltak, kávé s ujságot rendeltek, a marqueur a czilinderes magyarnak odaadta a „Donauzeitungot“ az sarkantyus németek meg az „Üstököst“ és „Bollond Miskát.“

= Egy ur ezüst hatost ajándékozván az utcán egy alamizsnáért rimánkodó vén oláh cigányasszonynak, ez édig emelve nagylelkűségét oly fenhangon hirdeté, mily jól járt az illető urnál — kire ujjal mutatott — hogy az egész utcán végig hallatszott. Rövid idő mulva azonban ismét valahogy szemközt talált vele jöni az előbbi ur, s a cigányasszony újra hangoztatá a Krisztus kinszenvedéseieért könyörgő panaszait; de az ur most már sokallotta tolakodását s e szavakkal rátámadt :

— „Ejnye! már micsoda szemtelenség ez! — hisz az előbb adtam egy hatost!!“ — Mire a cigány nő elkezdí :

— Micsoda?! — Te ádtál hatost!? — Kinek ádtál hatost?! — Nekem ádtál hatost?! — mikor ádtál hatost?! — Nekem nem ádtál hatost, jó ember soha életembe nem is láttalak!!!

= Egy bizonyos író, mielőbb munkáit sajtó alá bocsátotta volna, bírálat végett mindig valamely pinczérnek adta átolvasásra. Barátja tudakozódván ezen különös eljárás oka fölött; az író mondá : Ezt azért teszem, hogy ha van bennök valami üres a pinczér argus szemei mindjárt felfedezik, a miről hogy való, mindenki meggyőződhetik a legközelebbi serházban, ha pohara kiürül, ő hamarabb észre veszi mint a vendég s gyorsan viszi, újra megtöltendő — mert az ilyesféle ürt ki nem állhat.

= Fölmentek egy gróf jobbagyai Bécsbe, valami ügyet végzendők. A gróf tréfás ember levén, elküldi őket a városba inasával, hogy néznének szét, és becülnék meg. Szétnéztek a parasztok és visszajöttek. Nevetve kérdi a gróf :

— „No mennyit ér a város?“

Egyik paraszt az ostoba feleletet váró grófnak mondja :

— Fölér ez méltóságos uram, egy országos esővel nagy szárazság után.

KAKAS MÁRTON EMLÉKLAPJAIBÓL.

**A Dunának a Mississippi által tett
Ovatioja.**

Az derék volt! — Ezred évek óta hömpölygeted magadat különféle urak országain keresztül s nem láttál némi haszontalan dereglyén vagy lélekvesztőn kívül valami említésre méltó hajót rajtad kárban veszni; míg rólam s többi amerikai kollegáimról mindennap teli vannak a hírlapok, egy vagy két, hátamon büszkén pocskoló nemes gőzös „delphin-kedése“ — vagy harpunizált cethalkodásának leírásával. Itt minálunk csaknem megvetéssel beszéltek rólad mint valami sehonnairól, mert egyik azt mondja, hogy német, a másik meg azt mondja hogy magyar folyam vagy stb. — hanem már most tisztelet becsület előtted!!! a „Kübek“-kel kitüntetted magad! — A „Ferdinand“-al egy kissé elhibáztad; no de semmi! — nagy ujoncz vagy te még, majd bele jössz! Majd beszélnek már most rólad! — hírneved is lesz s az utazóknak egy kis *respektjök* előtted! — csak rajta!!!

Egy vad poétához.

Becsületedre válik ó barátom
Hogy szereted, mint én, a hegy levét;
Dalaidban megtestesülve látom
Az ihletettség részeg emberét.
Talpig poéta vagy te én szerintem,
Kiből ömölnek borszag és dalok
— Elismerésül így fejedre hintem,
Az égen ahány csillag andalog.

Teremtőhely tenálad exclusive,
Az agg avas — szőlőtöves tető;
Es mennyi tárgy! — a barna lányka szíve,
A messzevidék, közel temető.
A szomszág, mely talán épen éget,
A nap, kihez ebédre hivatál
Mind mind dicső tárgy! mely a mindenséget
Körülkeríti mint kását a tál.

Ott fenn dalólva gyakran rajtad esnek,
A járó-kelő lányok s asszonyok;
— S talán még neve sem került a versnek,
Mely elméd pörge orsaján forog —
De kérve kérnek téged a hamiskák,
Hogy: „oh szavalja nekünk dalait!“
Es fogaidat hogy mindig ne piszkáld,
Igérnek fűgét, meg még valamit.

Te jó fiu vagy és hajtasz a szóra,
S azonnal ekkép kezdesz szólani:
„Oh bájleány, s dicső asszonyka Lóra!
Mit sem ér nekem füge s valami...
Azonban ha szivességet tehetnek,
Csupán bor az mely engem megszerez,
Csokonai szerént levén eretnek,
Szent gyűlölség köt Priznitz nedvihez.“

Megértetvén hő vágyaid imigyen,
Gyakorta kerül egy pár jó napod;
Pegazod ekkor magasabbra lebben,
S ránk a dalok záporát hullatod.
De quel malheur! — bosszuálló szeszélylyel
— Ki nem állhatván gyomrod Priznitzet—
Dalodba önti nedvét szerteszélylyel...
— Oh bár ne tenné ezt a ros z viczet!

Kelemen Diák.

Vetélkedés.

Angol. Gyere velem, légy az én barátom.
Franczia. Én velem jőj; jó pajtások leszünk.
Angol. Ugy-e hogy velem fogsz jönni, s velem
kötsz barátságot.
Franczia. Lehetetlen, hogy engemet ne szeress,
velem jőj barátom.
Mindkettő. Nyilatkozzál hát, melyikünknek
akarsz barátja lenni?
A középső. Majd én csak magamnak leszek jó
barátja s itthon maradok.

= Egy agglegény, ki egyedül lakott inasával,
ennek minden hóban kiadá gyertya-illetékét, de az
inas mindazáltal, hogy a magát megkímélje, gaz-
dájáét égette. Az öreg ur észrevette ugyan ho y a
gyertya nagyon fogy, de tetten nem érvén őt, nem
merte az inasra fogni, hanem azért feltette magá-
ban, hogy ezentul mindig ott a meddig le volt égve
egy jelet csinál. Mind hasztalan! — a jel mindig
meg volt rajta eredetiségében, mind a mellett a
gyertya még jobban fogyott mint ezelőtt. A fur-
fangos inas ekkép játszott ki ura elővigyázatát:
t. i. a megjelelt végét szépen ovatosan papírba gön-
gyölgeté s ezt bele nyomván a gyertyatartóba, a
másik végét gyújtá meg s használat után ismét meg-
fordítá a gyertyát, ugy tevé ura asztalára.

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.

Oraculum. Mégis csak forog a föld!

— — Egy francia azt kérdezte valami magyar embertől: mért viseltek ti a ruháitokon ezüst gombokat? lám mi elég gazdagok vagyunk s nálunk mégis minden ember értéktelen gombokat hord a ruháin. — „Könnyű nektek; felelt meg rá a magyar ember. Tele zsebetek pengő ezüsttel; de minálunk ez oly ritka tünemény, hogy a magyar a mint egy darab ezüstöt elfoglalt valahol, menten a *testéhez varrja*, hogy el ne szaladjon tőle valahogy.“

— — (Hallotta már kend? Egy Amerikába ment pesti lapkiadó ott most egész *generálisig* vitte a dolgát) Az ám. Az itthon maradt lapkiadók pedig csak legfeljebb a *profuszig* vitték.

— — (Hová lett Patkó?) *Elpatkolt.*

— — Egy színházi kritikus azt írja: hogy nem igazság elvenni tőlük a színházi szabadjegyeket; mert a színház arravaló, hogy ők ott *tanulni* akarnak. (Eddig azt hitte az ember, hogy a kritikusok *tanítani* akarnak.)

— — Az Idők Tanuja most már excommunicál is. Egyik legközelebbi bullájában elnevezi a Jövőt „pseudocatholikus“-nak.

— — (Mért hiják a lengyel kérdést európai kérdésnek?) Azért mert egész Európa kérdezi tőlök, hogy „mi kell?“ de senki sem ad nekik semmit.

— — A kaucuk emberről, ki most itt produktiókat csinál, beszélnek, hogy ő még életében eladta a testét a párisi boncztoni akadémiának. Ez e szerint még életében elköltheti saját magának az árát. (Pfuj! micsoda gemeinság! Már ha mégis a lelkét adta volna el.)

— — Ez is furcsa titulus. Egy magyar lapban bizonyos semmi másról nem nevezetes urnak ilyen titulus adatott: „Leuchtenberg herczeg leányának az *özvegye*.“ — Eddig még csak a férfiaknak voltak özvegyeik; már ezentul az előkelő asszonyságok hátramaradt férjei is fogják viselni az „özvegy“ czimet. — Hogy „keseredett özvegy“-e? arról nem tudósítanak.

— — Megint egy új éleztlap van keletkezében: „*Felfordult világ*“ czim alatt. Majd hamar *helyreforgatják*, ne féljen.

— — (Garibaldi sebe mégis fáj?) Fáj bizony, még pedig sok embernek.

— — A pesti városházát egészen be fogják kenni olajjal. (Hja bizony — *kenni* kell.)

Kérdés és válasz.

1862. **Bozse** cosz Polszke?

1863. Aide toi, et **Dieu** t'aidera!

Előfizetési fölhívás

az

„ÜSTÖKÖS“

1863-ki második évnegyedi folyamára.

Minden tréfán kívül!

Ára az ápril—juniusi folyamának 1 forint 50 krajczár o. é.

Az előfizetési összegek **Heckenast G.** kiadó-hivatalába utasítandók Egyetem utca 4. sz.

Az első évnegyedről is szolgálhatunk teljes számu példányokkal.

Pest, 1863. marc. 20.

Az „Üstökös“ kiadó-hivatala.

Jókai Mór szerkesztő.

Melléklet: Előfizetési fölhívás az „Üstökös“ 1863-ik évi másodnegyére.

Felölös szerkesztő s kiadó-tulajdonos: **Jókai Mór.**

Lakása: Al-országút, 18. sz. Unger ház, 2-dik emelet.

Nyomatott Landerer és Heckenastnál Pesten. 1863.

(Egyetem-utca 4-ik szám.)